

ESBOÇ

S' havien casat joves: vinticinç anys tenia l' Alfred, divuit la Elena. Durant el nuviatge, nuviatge qu' els hi semblaba que no havia de tenir terme, les més tendres emocions, els ideals més enlairats feien vibrar al unisson llurs ànimes. Allavors començaba l' Alfred á escriure 'ls primers versos — començaba com començen molts — i 'ls llegia á la Elena, quals ulls d' un blau intensíssim s' omplenaven de guspiretes d' or. Aixó era per ell la manifestació més gran del amor: la aimia am sa maneta blanca y blavosa amanyagava sas il·lusions; el comprenia, li somreia, s' entusiasma. Els projectes que niaven en sa pensa, sas preferencies literaries, l' afany de gloria que tant aviat neix i s' arrela en un cor jove, tot, tot li deia á la Elena am paraules petonejantes.

I arribá la hora am tant anhel esperada. Sota les estrelles que s' aimen una parella més faria son niu. Una nova nota d' amor s' ajuntaria al himne de petons xardorosos que canta la Natura. Una altre unió solemniat tindria lloc sobre la terra que reb frisa la llevar en son sí.

Els primers mesos de matrimoni, una felicitat complerta feu bategar alhora aquells dos cors. L' amor i l' art omplenaven de rialles lluminoses aquell piset tant petit i am tant bon gust amoblat que l' Alfred havia escullit als afores de la vila, enfront d' un passeig d' arbres d' abundosa fulla.... un piset ple de quadros, d' escultures, de llibres, am cert desordre encisador.

L' Alfred començá am força sort la lluita per conquerir un nom. Havien vist la llum en importants periódics articles seus que revelaven tot un temperament d' artista. Publicá 'l primer llibre, un tomet de noveles curtes, que fou l' objecte de fortes discussions. Es discutí la manera de fer del nou autor am més ó menys diversitat de criteri; pro tothom reconegué ane l' Alfred un escriptor correcte i vigorós i un observador que savia esbrinar els amagatalls més recóndits de l' home aon neixen les passions més complicades i terribles.

A tots aquells ensaigs es pot dir que hi havien col·laborat ells dos. Sense la Elena haguessin resultat frets: no sentits, no haurien fet sentir. Sens aquell foc misteriós haurien durat lo que dura la neu.

Mes are, quan semblaba que la compenetració d' aquelles dues ànimes tenia d' esser més estreta que mai, l' Alfred s' adonava de que els seus projectes i les seves obres no produien an la seva esposa aquell efecte d' avants. Els ulls rodons i blavíssims de la Elena ja no espurnejaven quan l' Alfred, am veu tremolosa, li llegia algún tros de la obra que pensaba publicar ó li parlaba dels seus projectes nobles; aquells ulls restaven fixos sobre d' ell, amb una immovilitat d' indiferencia, sense que la més petita espurna d' entusiasme els fes lluir.

L' Alfred anava observant aquella trista realitat: la seva dona esdevindria per ell un moble. En cabat d' haver escrit una quartilla necessitava llegirla an aquella dona qu' altre temps tant be el comprenia i la cercava esverat pera veure com se reflectia en ella la impressió falaguera qu' ell sentia.

Al principi, la Elena dissimulaba tant com podia. Amb un esforç de voluntat sabia afigar el gesto de fàstic que anaven á fer els seus llabris molçudets i mig somreia. Pro aquell somris, aquell somris que no arribava de la ànima, prou veia l' Alfred que no era pas el d' altre temps. Allavors la abrassaba, i es convencía de qu' aquell pit de dona fecondada no tenia l' oneig d' avants, el ritmic accelerat produit per una emoció gegantina.

Un descoratjament terrible avasallá ane l' Alfred. Una necessitat que no podia vencer el feia escriure. No llegia. Volia esser un home de tants: un esser orgànic i res més. Pro tenia obert devant seu el gran llibre de la Vida i el llegia. I pensaba. Els homes, les coses el feien meditar. Mil idees s' agombolaven á son cervell. Necessitava dirles, com se sent la necessitat de descarregar-se d' una pena, contantla á un amic, obrintli el cor.

Es posava á escriure. Pro al cap d' una estona en feia troçets d' aquells papers plens de lletres nirviosament fetes. Hi mancaba la col·laboració d' ella, l' escalf que 'ls hi donaba vida. Els personatjes li resultaven esblaimats, descolorits, tristos, i les descripcions mortes, monótones, grises.

Per lo demés, la Elena i l' Alfred dormien, menjaven, passejaven plegats. Pro hi havia entre abdós un abím esglaiador que 'ls separaba.

Un dia, de sobte, quan les penombres de la nit anaven omplenant de figures capritxoses aquell piset silenciós com les ruines, l' Alfred, després d' uns instants de passió animal, intentá parlar una